

KALVÁRIA

Kamenný chodníček koreňmi pretkávaný

vinie sa ku krížu, nahor do výšav,
alejou modlitieb a odriekaní
nastaviť Pravde biednu tvár.

Akoby tiene líp neporozumeli,
z akého dôvodu v nich sa kľukatí,
väznia lúče Slnka, len aby nesmeli
sprevádzať pútnika v teplom objatí.

Len stúpať hore, ešte chvíľu,
ustáť aj temné rázcestia,
životné omyly, pýchu a zlú silu,
všetky sa na chodník pomestia.

Viny aj bolesti znásobené strachom
z neodpustenia a potupy
prikryje chodníček sopečným prachom
a iba o ľútosť nás olúpi.

Áno je premena duše na lúč Slnka
a tiene líp to svetlo neskryjú.
Keď čistá rosa nám v oku zažblnká,
Slnko ju pije, vidí ju.

Riasy svätých dažďov, požehnaná voda
na pukliny biednych ľudských sŕdc!
Ten, ktorý sa pre vás celý obetoval,
nechal vám pramienok v sebe vytrysknúť.

Išiel tým chodníkom pred nami a prvý,
aby sa nikto z nás už nemusel báť.
Poslušný Baránok, čo umrel bez krvi,
pretože všetku chcel za ľudí dať.

Akoby sme mohli nestúpať s ním hore?
Nevidieť ten kríž, čo páli tiene v nás?
LÁSKE iba láskou naše srdce choré
prináleží tam pod krížom ticho odovzdať.